

Отъ Плоещъ опълченцитѣ тръгнаха по пътя за Букурещъ и оттамъ за Зимничъ срещу Свищовъ. Пътътъ бѣ дълъгъ и уморителенъ. Раницитѣ страшно тежаха, а нозетѣ се подбиваха по грапавитѣ шосета. Този страшенъ пътъ трая 10 дни. Той омръзна на нѣкои негърпеливи момчета и тѣ започнаха да негодуватъ. Оплакваха се, че товарътъ имъ билъ голѣмъ, горещината непоносима, а пътятъ дълъгъ.

На 10 юний опълченцитѣ имаха почивка. Мнозина мислѣха да се оплакватъ, ала чу се единъ далеченъ като изъ подъ земя тътнежъ. Този особенъ звукъ неволно се заби като стрела на всѣкиго въ сърдцето.

— Брей, що е това?

Дочува се втори, трети, четвърти тътнежъ — все по-силни.

— Топоветѣ на Дунава гърмятъ! Чувате ли? Нашитѣ братя вече се биятъ, кръвъ за свобода се лѣе, а вие се оплаквате, че ви тежали раницитѣ на гърба!

Изведнажъ недоволнитѣ опълченци се сепнаха. Топовнитѣ гърмежи ставатъ чести и залпово.

— Ура! — извикаха мнозина. — Това искаме ние. Това сме чували въ Панагюрище, въ Перушица, въ Дръновския манастиръ. . . Този звукъ ни аресва.

Радостъ и веселба облада опълченцитѣ. Оплакванията изчезнаха, стѣпкитѣ се обързиха.

Какво бѣ станало, наистина, на Дунава? Тоя день, на 10 юний, руската войска въ Галацъ и Браила, командувана отъ генерала Цимерманъ, стреля презъ Дунава, разпрѣсва турцитѣ на отсрещния брѣгъ, построява два моста съ 25 понтона, 15 шлепа и 80 лодки на голѣмата рѣка срещу Мачинъ и Исакча и премина въ Добруджа.

Ще рече, руската войска отъ Бесарабия нахълта най-напредъ въ Добруджа. Затова гърмѣха топоветѣ.

Опълченцитѣ бързатъ къмъ Зимничъ. Краката имъ сж изранени отъ остритѣ камъни по неравния пътъ.